

CANTÀNIA '25 REAL (1ª. SF)

PRESENTACIÓ CANTATA

(Text -Llucia Ramis- i Música -Xavier Pastrana-)

La Vera i l'Ernest són personatges de videojoc. L'Ernest vol saber què hi ha més enllà de les aventures que estan condemnats a repetir, vol sortir del rectangle on estan tancats.

La Vera li diu que realitat i ficció són el mateix, i que l'una serveix per explicar l'altra a través dels contes, rondalles, faules o metàfores... com la mitologia clàssica a l'hora de narrar les civilitzacions. Com que no el convenç, li mostra les realitats d'alguns nens i nenes enganxats al videojoc que ells protagonitzen. Llavors tots dos salten al món tangible i l'Ernest s'espanta, perquè ja no té la ficció de la pantalla.

De fet, la Vera i l'Ernest també són jugadors que s'evadien mitjançant un món al qual eren herois immortals. Ara han d'aprendre que tothom és alhora persona i personatge, real i fictici, sempre protagonista del joc de la vida.

PRESENTACIÓ A LA 1a JORNADA DE FORMACIÓ

(resum del que van dir els mateixos autors)

Llucia:

El llibret ens vol parlar de la diferència entre realitat i ficció

Parla de les realitats silenciades. El cor té la veu d'aquelles persones que no en tenen. Es fa en format de conte (plantejament-nus-desenllaç) amb dos personatges de videojoc (germans)

Aventura/conte: surten de la pantalla i volen descobrir el món. Volen descobrir la realitat.

Ernest vol saber què hi ha més enllà de la pantalla (són lliures o sotmesos a prescripcions predeterminades?)

Vera ja li va bé tot, el joc, guanyar la partida, cap interès en el més enllà.

En el guió hi ha uns canvis, transformacions en cadascun d'ells

Xavi:

Aquest conte ens ofereix diferents moments, històries per tractar musicalment

Ha intentat fer una proposta adaptada al text i -en la mesura del possible- molt assequible, i en moments puntuals amb algun repte (polifonia).

VERA I ERNEST En aquesta cançó es presenten els personatges que es creuen perfectes (=videojoc), però el conte els farà veure que no ho són, que no és real.

Estil musical èpic, uníson, de videojoc actual, molt ampla, rítmica imitant els jocs de caràcter castrense. Parla del videojoc tot i que el conte no és per parlar dels videojocs, sinó per anar més enllà en temes més importants.

Tota la cantata és fonamentalment a una sola veu per simplificar-ho, però alguns moments amb passatges polifònics.

REPETICIÓ: Després l'Ernest ho comença a veure mig estrany (solista i cor a 3 veus) canvi de planteig musical, més complex. L'Ernest no ho entén tot, i la música mescla acords majors i menors per il·lustrar aquesta situació. El cor repeteix temes (ritornello *Tant se val què és real, és igual*) però canvia harmonia, planteig rítmic i orquestració. Al final canvi de ritme i caràcter quan l'Ernest diu que vol anar més enllà i descobrir coses. Diàleg enfrontat entre l'Ernest i el cor.

RECTANGLE:

Explica el que passa dins d'un rectangle (virtual)

Inici uníson i obertura a tres veus per donar una sensació que això del rectangle no acaba de funcionar..., hi ha una mica de mal rotllo. Tot el cor es queixa que sempre mirem el rectangle, **'tot passa dins un rectangle'**, que tenim a tot arreu (mòbil, tablet, ordinador...) Al mig de la cançó hi ha el recitat reiterat del cor 1 ('rectangle') per il·lustrar la presència constant del rectangle, conjuntament amb un recitat dramàtic i caòtic de la resta del cor. Fa una reexposició de la 1a part i acaba en un crit i un diminuendo xiuxiuejant, sempre insistint, obsessivament, en la paraula **'rectangle'**.

METÀFORES: Duet de l'Ernest i la Vera, on diuen frases fetes sense parar, com metàfores, en un estil 'pop': ell vol saber què passa més enllà del rectangle, en el món real. Diu que vol anar pel món real, usant metàfores, passi el que passi. És un pas, una manera per passar del món virtual al món real. La Vera li diu que vigili, que potser el que l'Ernest diu no és literalment com diu (metàfora). És com dir-li que parlem d'una manera figurada. També hi veiem la diferència entre la metàfora i el que ens passa de debò. L'Ernest pregunta qui està jugant amb nosaltres, i arribem al

CANT DE LA VERITAT. És la cançó més delicada de totes; en una melodia meravellosa, ens presenta una reflexió sobre la realitat, sovint cruel, dels qui no poden opinar, dels qui no tenen veu. **Molt important cantar-ho piano, cuidant el so i l'atmosfera.** Pràcticament unísona, de mica en mica esdevé més i més intens. El nen que ningú escolta és qui canta al final amb un canvi harmònic i rítmic, més fort, exigint que l'escoltin, i presentant dialogats els dos temes al final (c. 66 ss.). La coda (c. 74 ss) **ha de ser una altra vegada molt piano**

L'Ernest se sent nu, quan ha descobert la realitat: més enllà de les metàfores sent la presència dels sentits i la por d'allò que li és desconegut quan arribem a

NO TINGUIS POR: el piano fa el mateix que a Rectangle, però girat al revés. El cor diu a l'Ernest que no tingui por, que el món real és físic: sentits, emocions...i el cor (físic) que tots sentim i tenim es reproduïx amb la percussió corporal (mà còncava percutint

l'espatlla). És una cançó real, sense metàfores, que ens parla dels sentits, allò que és tangible. Potser l'avorriment de la realitat t'angoixa? No passa res. La cançó té un punt de monotonia (presència permanent del batec del cor) però ja es tracta d'això: el ritme real del cor (físic) que no para (tot i que en alguns moments sí que para la percussió). Acaba en un cànon parlant de la diferència entre allò virtual i real: i al final tornem a escoltar la percussió del cor que ens torna a la *realitat monòtona* (i **vital**)

REALITAT I FANTASIA: La Vera fa de germana gran i repel·lent, i diu que Realitat i Fantasia són les cares de la mateixa moneda. La música és en estil 'salsa', en diàleg entre la Vera i el cor, i el tema del ritornello és el mateix del solo anterior amb l'Ernest. (*Repetició*). Es fa servir percussió picant de mans ritme afro cubà de 'clave'

Ens diuen que **la ficció** (el conte que ens en distancia) **ens ajuda a explicar i entendre la realitat**. **Canten:** *Les llegendes i les faules no falsegen la veritat, sinó que se'n distancien per poder-nos-hi acostar.*

Què és veritat i què és mentida? demanen al final. La resposta: tot forma part de la vida: ***tant se val què és real, és igual!***

Se'ls bloqueja el comandament de l'ordinador i no el poden apagar. Cauen a terra (= personatges reals...)

TRES DIES I TRES NITS: solistes. El temps passa molt ràpid. Ernest recupera un dels temes de la 1a cançó (Vera i Ernest) (per anar tancant el cicle). Fem el que fa tothom (videojoc) i no tant el que volem fer. On ens movem només és una pantalla, que ens protegeix perquè està tancada. En comptes de consultar el món per internet, quan tinguis alguna cosa per preguntar, fes-ho mirant els ulls del teu interlocutor, físicament, no virtualment. I de tot el que hem vist, quina cosa és la bona? **Doncs depèn de qui i de com ho explica.**

I arribem a la cançó de les bruixes:

BRUIXES:

Alerta en les ficcions perquè poden ser mentides. La gent es creu qualsevol cosa. Sovint la reiteració de les mentides fa que els prejudicis es facin presents i esdevinguin estigmes.

A l'inici, el cor han de ser els 'dolents', amb ganes d'insultar, dramàticament, amb mala llet, molt actiu "bruixes, rates, criminals"...dir-ho amb mala intenció. Ens diu més tard que venim de realitats diferents, de relats diferents que de vegades són falsos, i acaba dient 'som el cant de la veritat' seguint el tema del número 8.. Acaba brillant en un acord de Re Major forte.

De fet, és el final. I arribem a l'epíleg dels contes:

CONTE CONTAT: tot el que hem explicat és cert, però és una faula. Igual que la 1a cançó però en mode major. Part central molt rítmica, després recupera el tema de les Metàfores quan els nens fan palmes, i acaba en el "*tant se val, què és real, és igual*).